

domme vil kunne opnaas Laan, naar deres Obligationer kunne komme til at staa i en ordentlig Kurs, og der er al Grund til at antage, at det vil blive Tilfældet efter mit Forslag snarere end efter Udvalgets. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale mine to Vædringsforslag til Vedtagelse af Tinget.

Ordføreren (H. Nielsen): Efter at jeg har hørt det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds (Dalsgaard) udtale sig, kan jeg erklære, hvad jeg for Resten allerede antydede i mine første Udtalelser, at Udvalget slutter sig til hans Underændringsforslag under Nr. 1. Jeg udtalte, da jeg sidst havde Ordet, at vor Stilling ikke var meget tvivlende over for dette Forslag, men jeg skal nu erklære, at de Betragtninger, det ærede Medlem har gjort gældende, og som jeg til Dels ogsaa har gjort, ere af en saadan Bestaaffenhed, at de fortjene Tilslutning allerede for den ny Kreditforenings egen Skyld. Udvalget tiltræder altsaa det ærede Medlems Underændringsforslag under Nr. 1. Jeg maa maasse tilføje, at det samme gælder ikke om det ærede Medlems Forslag under Nr. 2, idet jeg ikke tror, at der er særlig Grund til at skyde Tiden ud, saaledes som det er antydet. Naar det ærede Medlem i sine Udtalelser brugte den Vending, at han kaldte de paaagældende Panter „Panter af den Art“ er det jo et Udtryk, som man har hørt oftere, naar Lovforslag af samme Art som dette have været under Omtale, og som viser i den Retning, at disse Panter ikke skulle være saa solide som andre Panter. Jeg har en anden Opfattelse i den Henseende. Jeg er selvfølgelig ikke i Tvivl om, at det kan ske her eller der i en lille Stationsby, at enkelte Panter forringes, endogsaa saaledes, at der sker betydelige Tab derpaa, men i det hele og store kan jeg ikke fravige den Opfattelse, som jeg tidligere har gjort gældende, at Byer som Herning, Odde, Hammel o. s. v., der ere voksede op paa Bladsen og have skabt Knudepunkter der, ere af en saadan Bestaaffenhed, at Ejendommene i dem ikke ere underkastede større Svævinger end Ejendommene i Almindelighed her i Landet. Derfor tror jeg fremdeles, at der ikke løbes nogen som helst Risiko ved at lade Afbetalingstiden blive udfraakt til 50 Aar.

F. Sage: Jeg ønsker blot at give dette Lovforslag mit bedste Anbefaling. Jeg ser naturligvis lige saa godt som andre, at det selvfølgelig kan have sin Vanskelighed overhovedet at administrere saadanne Foreninger paa den bedste mulige Maade, men det forekommer mig at være en simpel Ret-

færdighedshandling at give de Beboere, som ikke kunne optages i andre Kreditforeninger, skønt de i Almindelighed maa siges i det hele at kunne tilbyde ret gode Panter, om disse end ganske vist have visse farlige Egenstaber, men paa den anden Side under en fornuftig Bestyrelse ikke kunne siges at være slettere. Ret til at stifte en saadan Kreditforening. Naar der er Trang til noget, og det er en Nødvendighed, at denne Trang imødekomes, forekommer det mig uheldigt, hvis man vil trække det ud Aar efter Aar; det vil skabe Bitterhed og Misforstaaelse hos de paaagældende og maasse ogsaa forholde Tab og Kalamiteter. Det forekommer mig derfor, at det er Lovgivningsmagtens Pligt at staae en saadan God Fremgang, saaremt der ikke paa anden Maade kan vises de paaagældende Vej til at faa deres Trang tilfredsstillet. Den eneste Indvending, som det forekommer mig, kan rejses, er den, at hvis der oprettes mange Kreditforeninger, mere eller mindre heldig fundere, kan det ganske i Almindelighed trykke Kurserne paa Kreditforeningspapirer, saa vel her som i Ulandet, hvor Markedet for dem jo for en Del findes, men der maa den Regel gælde, at lige saa lidt som en handlende kan forlange, at en anden handlende skal lade være at handle med sine Varer, fordi det mulig paa et eller andet Punkt kan staae eller genere ham, lige saa lidt kan den ene Kreditforening forlange, at der ikke oprettes flere, for at det ikke skal trykke Kursen paa Kreditforeningspapirer. Det er umuligt at opstille en saadan Forordning, thi da vilde Staten blive gjort til Jormynder for den private Virksomhed i den Grad, at Konsekvenserne med Nødvendighed maatte blive, at Staten tager det hele i sin Haand, og den Konsekvens vil man jo dog paa ingen Maade drage. Med Hensyn til den Indvending, der er gjort, har den ærede Ordfører jo allerede erklæret, at han gaar ind paa Vædringsforslaet angaaende Førgøelse af Bidraget til Reserve- og Administrationsfond. Naar Udvalget har blevet enigt om at holde sig til $\frac{1}{2}$, var det, fordi man lagde Vægt paa — og jeg tror i og for sig, at det er et berettiget Standpunkt — at det især i Begyndelsen gælder om at staae en stor Reservefond. Efterhaanden som Panterne amortiseres, har det noget mindre at sige, om denne Amortisation sker raskere, eller om Reservefonden i saa Henseende vokser saa raskt som under andre Omstændigheder. Det er i Begyndelsen, hvor alle de ny Panter komme ind, at det gælder om et stort Reservefond, for Resten ser det jo ikke værd at disputere derom, da alle Panter ere